

שני הקורבנות: וייצמן (משמאל) ואשתו (מימין) בחגיגת פורים של הסופרמרקט, מיימוני ואשתו בביתם

בזמן הרצח היה חשוך במקום. על-פי עדותו של בעל-המיסעדה השכנה לא נשמעו כל זעקות עזרה. הרוצחים יצאו מרלת-היציאה הצדדית, שנותרה פתוחה, ועלו במדרגות המובילות לרחבת המשביר. לא קיימת דרך מנוסה אחרת מהמקום.

קרוב לוודאי שעל ביגדיהם של הרוצחים היו כיתמיים. אם כך הרבר, איך זה שיצאו למקום מרכזי כל-כך, מבלי שאיש יבחין בהם? יתכן מאוד שרכב, ובו נהג, המתין להם מחוץ למקום. שיטת-הפעולה כזו אופיינית למיקרי-שור.

ברור הוא שהרוצחים הכירו היטב את זירת-הפעולה כלומר — אין זה מעשה-טורף שנעשה בדרך מיקרה, אלא פשע מתוכנן. נראה שהרצח עצמו לא תוכנן. אילו היה מתוכנן, מדוע לא הביאו עימם סכין-דקירה, או אקרה בעל משתיק-קול? מדוע הודקו לסכין-הקצבים שנמצאה במקום? רוצח לא היה סומך על-ידי המיקרה.

52 טביעות אצבעות

בשעה 11 בלילה הגיע לסופר-מרקט גיסו של וייצמן. הוא ביקש מבצל המיסעדה השכנה, מ' מ' יומי עיקר-דור (המשך בעמוד 42)

פתח המעלית. נראה שאחרי שנפצע הצליח עוד לעשות מיספר צעדים.

מדוע נרצחו בסכין? מדוע נחתכו גרונותיהם?

יש לכך הסברים פשוטים. הפושעים לא רצו לירות — אם אכן היה להם נשק הם — מפני שקול היריות היה מושך את תשומת-ליבם של האנשים במיסעדה הסמוכה ליציאה. ויתכן גם שכלל לא היה להם נשק.

הם השתמשו בסכין-קצבים, מפני שהיתה זמינה. סכין כזאת אינה מחודדת, ולכן אינה מתאימה לדקירה. אפשר רק להתוודע. והצורה היחידה שבה אפשר להרוג בנאדם בסכין כזאת היא על-ידי שיסוף גרונו.

יתכן שהשודדים החליטו להרוג את שני האנשים בו במקום מפני שהיו מוכרים להם אישית.

כל השיקולים האלה אינם מצביעים על "רקע לאומני". מה גם שאין זה רגיל כלל וכלל שאנשים "לאומניים" (קרי: חברי אירגוני-מחתרת פלסטיניים) יבצעו גם שור. מי שיוצא להרוג, אינו עוסק בשור. מי שעוסק בשור, אינו חושב על מטרות לאומיות.

לאחר הרצח, ניקו הרוצחים את הסכין והשאירו אותה במקום. אם היה זה רצח על רקע לאומני, האם היו טורחים לעשות זאת?

אוכיות הנרצחים הרצח הכפול בוצע רות בסופרמרקט, ולאחר שהקורבנות הדפיסו את כרטיס העבודה שלהם כמה דקות לפני השעה 8. גופותיהם נתגלו רק אחרי חצות. חוקרי מייסטה ותיקים אמרו כי הרבה זמן לא ראו מחזה זוועה שכזה. שיסוף גרונותיהם של הנרצחים בוצע באמצע-עות סכין שנלקחה ממחלקת-הבשר של הסופרמרקט.

שכאמצעותו איימו על השניים ואילצו את וייצמן לפתוח את הכספת במפתח ומיימוני לחלקו האחורי של הסופר-מרקט. מאחורי הקיר של מחלקת-הבשר יש מיסדרון צר. שם גם נמצאת מעלית-המשא, שדלתה היתה מורמת. השניים הוכנסו לתוכה. באמצעות חבל קשירה, שלקחו מהמיסדר, קשרו הרוצחים את ידיו של וייצמן. מיימוני לא נמצא קשור. יתכן שלא הספיקו לקשורו, יתכן שהצליח להשתחרר מהכפית. עד כאן נראה כי השודדים לא התכוונו כלל לפגוע בשניים, אלא לכלואם בלכד. לאחר שהוכנסו למעלית-המשא, כנראה במטרה לנעול אותם בתוכה, ניסו וייצמן ומיימוני להימלט. אז נטלו הרוצחים את סכין-הקצבים שהיתה מונחת בקירבת-מקום, ובאמצעותה שיספו את גרונותיהם של השניים. גופותיהם נמצאו במרחק של חמישה מטר זו מזו. וייצמן הצליח להרחיק לכת, מיימוני נרצח בתוך המעלית. גופתו נמצאה במרחק מטר בלבד לפני

לא התכוונו לפגוע

ני נעלו את הכספת, כינו את האורות ועמדו לצאת דרך דלת-היציאה הצדדית. ברור-כלל ננעלת דלת זו אחרי צאת העובדים. אם באותו ערב לא ננעלה הדלת, לא היתה לרוצחים כל בעיה לחדור פנימה. אם הדלת היתה נעולה, אחד מן השניים היה צריך לפתוח אותה בפני הרוצחים. אם כן, הוא הכיר מן הסתם את הרוצחים. ואם הכיר את הרוצחים, קשה להניח שהרצח בוצע "על רקע לאומני".

שאלה אחרת: מדוע לא הופעל מני-גנון-ההתראה, המופעל ברור-כלל לפי-ני היציאה מהמקום? האם מכבים תחילה את האורות ורק אחרי-כך מפעילים את ההתראה, או שסדר-הפעולות הוא הפוך?

בכל מנגנוני-ההתראה יש זמן-השהייה קצר, בין רגע הפעלת המכשיר ועד תחילת פעולתו, כדי לאפשר למפעיל לצאת מן המקום.

בפועל, מערכת ההתראה כלל לא הופעלה. מכאן עולה האפשרות השנייה: הרוצחים התחבאו בתוך הסופרמרקט, עד למועד סיום העבודה. רק כשכובו האורות יצאו ממקום מחבואם. על-פי עדותו של חי מורד, קציני-הביטחון הראשי של רשת הקראופ בירושלים, כבר קרו מיקרים כאלה בעבר.

אבא בהלוויה הלווייתיהם של שני הרוצחים נערכו יום למחרת. הנהג, הקהל והאזעוזע מתרצח לא מנעו התלהבות יצרים. בהלווייתו של וייצמן נשמעו קריאות נגד ערבים וגם שמו של כהנא לא נפקד. אביו הקשיש, הנראה בתמונה, הובל על-ידי גיסו של וייצמן.